

РЕШЕНИЕ

№ 1029

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разглежда дело номер **7920** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на АГЕНЦИЯТА ЗА ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ (АДФИ), представлявана от директора, срещу РЕШЕНИЕ от 14.06.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 4^{-ти} състав по н.а.х. дело №19577/2011г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и моли съда да го отмени и по същество на спора да потвърди Наказателно постановление (НП) №11010220/22.08.2011г., издадено от директора на АДФИ.

Ответникът - С. Д. С., оспорва касационната жалба. Чрез процесуалния си представител изразява мотивирано становище за законосъобразност и правилност на обжалваното съдебно решение и моли съда да го потвърди. В съдебно заседание прави и възражение, че към настоящия момент е изтекла абсолютната погасителна давност, установена в чл.81, ал.3 от Наказателния кодекс (НК). Подробни съображения за неоснователност на касационната жалба излага в писмени бележки по същество на спора.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Кайнакчиева от Софийска

градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба. Счита, че не са налице предпоставки за прилагане в настоящия случай на института на погасителната давност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество - НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Наказателно постановление №11010220/22.08.2011г., издадено от директора на АДФИ, на ответника по касация С. Д. С. е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 500 лева, на основание чл.132, ал.1 от Закона за обществените поръчки (ЗОП), за това, че като министър-председател на РБългария в периода от 16.08.2005г. до 27.07.2009г. и в качеството си на лице, представляващо възложител по смисъла на чл.8, ал.3 ЗОП, не е изпратил в законоустановения 7-дневен срок до Агенцията за обществени поръчки (А.) информация, подлежаща на вписване в Регистъра за обществени поръчки, относно договор № МС-183.1/22.12.2008г., сключен на основание чл.74, ал.1 ЗОП, между администрацията на Министерски съвет (МС) и [фирма] за възлагане на обществена поръчка с предмет „Доставка на течни горива“, с което е нарушил разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗОП (редакцията ДВ, бр.59/2007г.).

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №11010220/22.08.2011г.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, които не са били оспорени от страните, първостепенният съд е обосновал извод, че на ответника по касация неправилно е била ангажирана административно-наказателна отговорност, тъй като не е извършил вмененото му нарушение на чл.44, ал.1 ЗОП. Съдът е приел, че към процесния период С. С., в качеството му на министър председател и лице представляващо възложителя, валидно е упълномощил длъжностно лице, което да организира и провежда процедурите за възлагане на обществени поръчки, поради което и на основание чл.132, ал.1 ЗОП (в приложимата му редакция ДВ, бр.94/2008г.) в случай на нарушение на предвидената в ЗОП процедура, изразяващо се в неизпращане в срок на информация, подлежаща на вписване в Регистъра, административната отговорност следва да носи упълномощеното лице по чл.8, ал.2 ЗОП.

Настоящият решаващ състав приема, че обжалваното съдебно решение е правилно като краен резултат, но по съображения, различни от изложените:

Касационната инстанция обосновава извод, че към момента на приключване на съдебното следствие пред първостепенния съд - 03.07.2012г., както и към настоящия момент, е изтекла абсолютната погасителна давност, предвидена в чл.81, ал.3 НК - обстоятелство, изключващо административно-наказателната отговорност.

По въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита чл.11 ЗАНН препраща към НК, доколкото в специалния закон не е предвидено друго.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл.82 ЗАНН) и в разпоредбите на чл.34 ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред

административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на производството, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В Глава девета от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл.79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК (приложимата редакция към датата на извършване на нарушението, ДВ, бр.153/1998г.) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички, извън изрично и изчерпателно посочените в т.1 – т.4. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл.81, ал.3 НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80, ал.1, а в настоящия случай т.5 от НК). В конкретния случай абсолютната давност, съгласно приложимата норма на чл.81, ал.3 НК, е три години от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл.80, ал. 3 НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по-тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията, и няма логика за по леки такива – административните нарушения – тя да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по-лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по-тежко положение от лице извършило престъпление. Изключение от посочения принцип на административно-наказателното производство представляват единствено изрично и изчерпателно визираните в чл.34, ал.2 ЗАНН случаи. Конкретният случай не е сред тези тежки административни нарушения, предвидени в чл.34, ал.2 ЗАНН, поради което административно-наказателното производство следва да бъде прекратено. Съгласно чл.24, ал.1, т.3 НПК образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

В процесния случай според касатора нарушението е извършено към дата 30.12.2008г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 30.12.2011г. За изтичане на давността съдът е длъжен да следи служебно, правната последица от което е прекратяване на административно-наказателното производство спрямо ответника и отмяната на наказателното постановление на това правно основание. Разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК е материалноправна и за нея са приложими правилата на чл.3, ал.1 и ал.2 ЗАНН - за всяко нарушение се прилага законът, който е бил в сила към момента на неговото извършване, а ако до влизане в

сила на НП последват различни нормативни разпоредби се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С изменението на разпоредбата на чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК (ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г.) се удължава срокът от 2 на 3 години, а оттук и срокът за абсолютната давност от 3 години на 4 години и 6 месеца. В този аспект изменението на разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК е неблагоприятно за ответника по касационната жалба и не може да се прилага за нарушения, извършени до 10.04.2010г.

Предвид изложеното решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно като краен резултат следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 14.06.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 4^{-ти} състав по н.а.х. дело №19577/2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.